

Пад Православне Енглеске

У својој књизи, “Пад Православне Енглеске (2011), Владимир Мос тврди да је Енглеска заправо у суштини била Православна пре инвазије Нормана 1066. године. Он даље тврди да је Вилијамово освајање благословио римски Папа са циљем да потпуно придобије Енглеску у заједништво са Римом.

Британски Срби образовани овде би вероватно учили енглеску древну прошлост од Келта преко Англо-Саксонаца до превођења нације у Хришћанство. Док ми знамо ликове енглеске историје као што су Краљ Харолд, Едвард Исповедник, Етелред Неспремни, Едгар и Едвард Мученик наши професори су свесни њиховог односа са Константинополисом и Православљем. Владимир Мос нуди ову перспективу која, иако је далеко од непобитне, нуди деци из британско-српских, мешовитих породица слику јединства вере наших древних предака. Мос такође дискутује о бегу правослвних Енглеца након инвазије.

Владимир Мос као члан Гилфорд локалне самоуправе Суреј у Енглеској пише на тему Православне Цркве а нарочито о традиционалној Православној Енглеској. Антони Мос је рођен у породици дипломата и његов отац добија посао у Београду, тако да Антони завршава основну школу у Србији. Он је радио и доста путовао по целој источној Европи укључујући Русију и Грчку и укључује се у рад Московске Патријаршије у Лондону 1974. године

Ми смо одабрали неколико занимљивих цитата и позивамо вас да прочитате цео текст алтернативне верзије Енглеске древне историје.

"Дан 14. Октобар 1066. године, у Хастингсу у јужној Енглеској гине последњи православни краљ Енглеске, Харолд II, у борби са војводом Вилијамом од Нормандије. Вилијам бива благословен од римског папе Александра да изврши инвазију на Енглеску у циљу да приведе енглеску цркву у заједницу реформисаног папства; 1052. Године, енглеског архиепископа је прогнао и осудио римски папа као отпадника."

"Главни циљ овог рада је двојак: прво, да објасни духовну... историјску деградацију и пад Православне Енглеске, друго, да се обезбеди материјел релевантан за могуће уздицање великих духовних хероја тог периода – посебно краљ Едвард Исповедник и краљ Харолд – у

Православној цркви. Писац сматра да је за такав подухват право време сада када су откривене и идентификоване мошти краља Харолда Мученика."

"Древне цркве Келта са Британских острва нису никада имале посебне везе са Римом – не због антипатије, већ због географске удаљености од Рима."

"У сваком случају, келтски хришћани су веома утицали на исток, посебно на коптске хришћане, као што је учињено Риму. Насупрот томе, када је Енглеска преведена у хришћанство у 7. веку, они су постали можда најватрени Романисти од свих западноевропских народа."

"Условно речено, догађај убиства краља Едварда Мученика 979. године можемо узети као почетак краја Православне Енглеске 'горе дело од овог, Енглеској није учињено,' пише Англо-Саксонска хроника."

"Однос између цркве и државе у Енглеској је био 'синфонијски' у византијском смислу, а не Римокатоличком; краљеви такође, не би предузели ништа без консултовања њиховог бискупа и осталих чланова већа или скупштине – који се нису бојали да противрече краљу или га подсети на његове дужности."

"Насупрот томе, на хришћанском истоку, као примитивном Хришћанству, целибат никада није постао норма..."

"Слабост Енглеске налази се у чињеници да се она никада, током целе историје, није противила Риму због његове доктрине (супротне канонима и администрацији), нити је било жалбе енглеске цркве источним црквама против папе; тако да није било никаквих индикација о томе како би се борба између краља и папе, односно локалне цркве са папом, могла завршити..."

"Принц Алфред је заправо умро од задобијених рана у манастиру Ели, у великој тврђави Англосаксонског хришћанства. Тело је сахрањено уз велику почит у јужном трему западног дела манастира, где се 'често јављају предивне визије падања светлости' пише манастирска хроника."

"Штавише, према анонимном биографу, који је то научио из 'уједињеног сведочанства доброх људи', Бог је подарио краљу Едварду дар чудеса... слепец је пожурио на суд, и упитао краљеве слуге да му подари оно сто он није имао дуго. Када је био умивен на исти начин као и претходни слепи човек, он оздрави, и би обновљена краљева слава као у претходним временима."

"Након данског освајања Енглеске 1016. године, Едвард и његова породица су отишли у изгнанство најпре у Ладогу и Кијев у Рисији, а затим у Мађарску."

"Тако је углед краља Едварда, већ познатог по својој светости у Енглеској и западној Европи, почео да се шири чак и на православном истоку – где је велики број прогнаних енглеских породица убрзо морао да бежи."

"Савремени историчари оптужују краља Едварда као слабог. Понизност и чедност усред генерација покварених и неверних који нису исправно мислили и то сматрали знацима слабости уместо велике духовне снаге и грациозности. Међутим, признајмо да је ипак имао извесну слабост: као цар Мученик Николај II, на кога је личио, његова слабост је била веровање људима, те је због тога често био изневерен.@

"Међутим, сада постоје убедљиви докази да унакажено тело нађено у предивном ковчегу у цркви породице Годвин у Босхаму 7. априла 1954. године, представља тело последњег православног краља Енглеске."

"Вилијам од Мелмесбура додаје да су Гластонбурски монаси одбили да прихвате молитву Вилијама од Феампа јер су 'они одрасли у пракси римске цркве'. Ово нам казује да је стара Енглеска црква очувала традиције православља, које су сада замењене на континенту."

"Чак су и мошти енглеских светаца изложене скрнављењу (од Нормана). Како пише Тијери 'мржња која се родила код староседелаца Енглеске због освајања продужила се због светаца Енглеске; и на местима где су њихове гробнице насилно отворене и кости разбацане околно'."

"Освајач је преузео власништво земљишта што је чврсто утемељено у књизи имовинских пописа, тзв. 'Књига страшног суда' (Domesday Book), која је тиме постала рекорд од дана пропасти православне хришћанске аутократеје на западу.@

"Какав су утицај имала норманско-папска освајања Енглеске на судбину околних британских православних цркава? А која је била судбина оних енглеских православаца који су побегли преко мора?... Скандинавија је изгледа била њихова главна дестинација."

"Ћерка краља Харолда се и даље селила. Она је требало да се уда за принца Кијева, Владимира, који је живео у Кијеву, тада великом центру хришћанске цивилизације. Пошто је направљен дочек, она је родила неколико деце од којих је њен најстарији син добио име Харолд по његовом деди, али такође примио и словенско име Мистислав."

"Вероватно највећа миграција била је на другом месту; стара Енглеска је била привучена изнад свега највише мистичним именом Константинополиса... у историјском смислу ова миграција је поређена само са миграцијом руске елите и племства 1917. године када су се суочили са терором бољшевика... овде су наишли на земљу названу Домапија, коју су они касније преименовали у Нова Енглеска. Овде су основали градове, протерали освајаче и прогласили себе за владаре. Штавише, они су преименовали градове у Лондон, Јорк, и остале, по именима градова одакле су дошли."

Ми не можемо вратити 1.000 година отпадништва ако се не вратимо уназад у 1.000 година правога енглеског хришћанства – „Мрачно доба“ Енглеске историје заправо је доба испуњено најславнијом светлошћу.

На доњем линку може се преузети комплетна књига Владимира Моса:

http://www.orthodoxchristianbooks.com/downloads/305_THE_FALL_OF_ORTHODOX_ENGLAND.pdf